

בין גל לגל

עלון שדות ים 1914, כ"ט אלול תשפ, 18.09.2020

"שוב לקצה חמה בים, אקו אוולט גאים.

שוב אהלו שמים דם, הלבנת צאנים..."

אנה טובה!

בדרכי שלי

הנה, הסוף קרוב,
הזמן חולף לו עם הרוח.
רעי, לכם אומר,
בלי בושה - הכל פתוח.
חיי היו יפים,
מדבריות רבות עברתי.
אבל, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

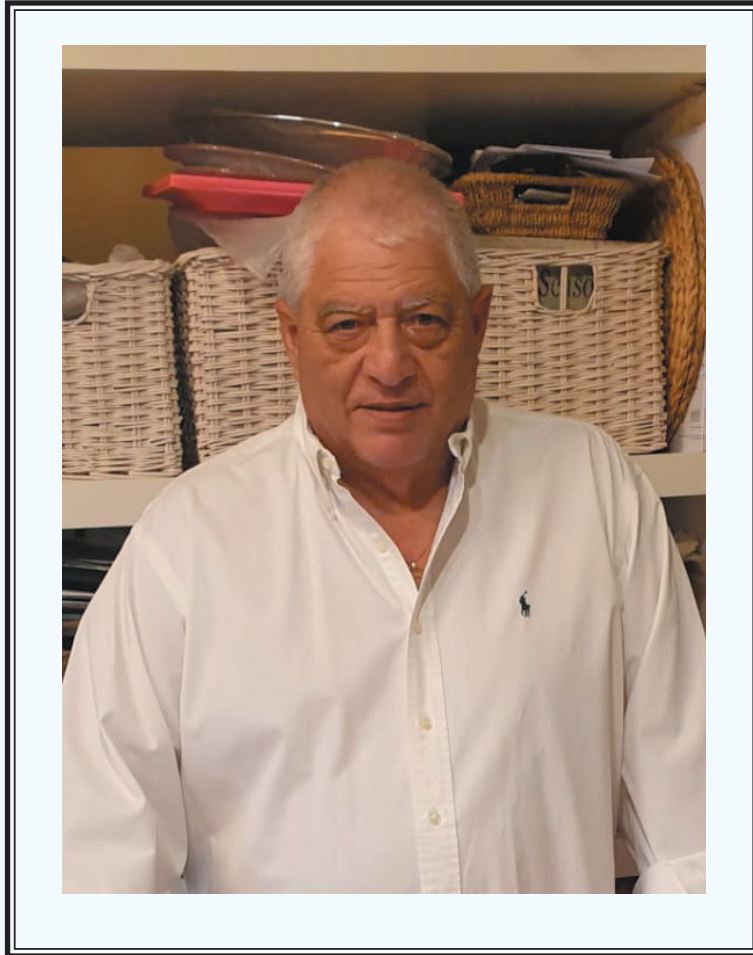
לא פעם, את נפשי
ללא סיבה, נשאה הרוח.
בניתי ארמונות
על יסודות בלי שום ביטוח.
אוצרות זהב נוצץ
באשפתות אני חיפשתי.
אבל, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

היו זמנים, כן ידידי,
בהם טרפתי עד בלי די.
וכשגבר בי הספק
זעקתי בגרון חונק.
אבל גם אז, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

אהבתי סתם לצחוק,
היו ימים שגם בכיתי.
ועכשיו, כשהכל נגמר
אני יודע, שרק זכיתי.
עשיתי דרך ארוכה,
בה גם נפלתי ושוב קמתי
אבל, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

כי מה יש לו, לבן אדם,
רק את עצמו, וזה לא סתם
לומר את מה שבליבו
גם אם כולם תמיד נגדו.
לכן, אני, בדרכי שלי, תמיד הלכתי!

כן, בדרכי שלי, תמיד הלכתי.

גבי ביקל ז"ל 1957 - 2020

גבי ביקל ז"ל

רותי, דניאל ורוני, דין, בן, שון, רון, דנה, ניר והנכדות תום וגיא, חברים, מפקדיו של רון, בני משפחה וכל מי שבא לחלוק כבוד אחרון לחברנו גבי שהלך לעולמו שלשום בלילה, והוא בן שישים ושלוש שנים.

גבי, האב המסור, הסבא האולטימטיבי, והחבר האכפתי היה בעל לב רחב ואדם ישר דרך. אדם שסלל את דרכו, גיבש את זהותו הציונית וזכה להגשים את חלומותיו.

גבי נולד בבואנוס איירס, בירת ארגנטינה, בשנת 1957 להוריו אנה ועזרא. הוריו עזבו את פולין והיגרו לארגנטינה ערב פרוץ מלחמת העולם השנייה. הם התפרנסו מחנויות קוסמטיקה שהיו בבעלותם והתערו בחיי הקהילה היהודית. היה זה בית פתוח ומכניס אורחים אליו התאספו בסופי השבוע בני המשפחה המורחבת ויחד בילו בקאנטרי קלאב המשפחתי. שתיים עשרה שנים גדל גבי כבן יחיד עד לידתו של אחיו וולטר בשנת 1969, ביום בו נחת האדם הראשון על הירח.

על אף שגדל בבית חילוני, גבי התחנך בבית הספר היהודי מסורתי "הרצליה", ובבית הכנסת הסמוך לו עלה לתורה כשמלאו לו שלוש עשרה שנים. אורחים רבים חגגו עימו את בר המצווה ולא חסכו ממנו מטר של סוכריות, כמקובל. בנערותו הצטרף גבי לתנועת בית"ר ובהמשך הצטרף תנועת "דרור הבונים". כארגנטינאי מהשורה שיחק כדורגל בשני מועדונים – "הכוח" ו"מכבי".

לאחר סיום הלימודים עבד גבי בסוכנות היהודית, שם הכיר שליח מארץ ישראל, והלה הפך לחברו הטוב. אט אט התגבשה בקרבו האידיאולוגיה הציונית עד שהחליט לעשות מעשה. הוא עזב את בני משפחתו, עלה לבדו לישראל בשנת 1983, התגייס לצבא למרות גילו המופלג והסתפק בטירונות מקוצרת.

באולפן שבקיבוץ מעברות למד גבי עברית, ולאחר מכן עבר עם רותי לקיבוץ מגידו. שם צבר ניסיון כלולן בענף הלול, וככל חברי המשק נתן גיוסים, כלומר עבד מעבר לשעות העבודה, במטעי השקדים. דניאל, בנם הראשון של גבי ורותי נולד במגידו. שנתיים אחר כך החליטה המשפחה לעבור לשדות ים. גבי הצטרף לצוות הלול ובהמשך השתלב בעבודה בכיף ים. הוא קיבל על עצמו את תפקיד רכז הקניות של הקיבוץ, היה הקניין של פוד-ים וניהל את קבוצת הכדור סל של ילדי המשק. שלוש עשרה שנים גבי עבד באבן קיסר.

במקביל להשתלבותם במשק, גבי ורותי הקימו פס יצור פורה במיוחד שלא נודע כמותו בשדות ים - הם הרחיבו את משפחתם והביאו לעולם בזה אחר זה שישה ילדים נוספים. שבעת ילדי המשפחה קיבלו חינוך מסור חם ואוהב מהוריהם.

כשסיפר גבי לילדיו על קורות חייו שב ואמר – "הצלחתי להגשים את חלומי לבנות בית חם ומלא ילדים טובים בארץ ישראל".

בעשר השנים האחרונות גבי התנדב בשורות משטרת התנועה, עשה קורסים והתקדם בסולם הדרגות. לפני מספר שבועות במהלך פעילות התנדבותית שגרתית נדבק בוירוס הקורונה ונפל למשכב. כשבועיים נאבק על חייו עדיי כלותו.

יהי זכרו שמור וצרו בתוכנו.

הספידה: אביטל שחר

גבי,

אנחנו כואבים, המומים, לא מעכלים, בשבועיים האחרונים עברנו טלטלה נוראית, נכנסנו לסחרור של מתח קיומי שמעולם לא ידענו כמותו, ואתה היית הכי חסר בו... כדי להתייעץ מה לעשות, ואיך, ומתי ולשמוע ממך "יהיה בסדר, מה את דואגת, אני פה..."

היית מאוד נוכח בחיינו, עם המבטא המתגלגל, הבגדים הססגוניים ושמחת-החיים. אנחנו היינו הכל בשבילך, עשית ה-כ-ל עבורי ועבור הילדים, בכל שעה משעות היום, חיית בהחלט חיים מלאים עם אוכל טוב, יין משובח, בגדים טובים והרגשה שבשבילנו תוריד את הירח ותעשה הכל - הכל - אבל mañana (מחר) ...

אהבת את כל חברייך מהימייה אהבת נפש, את חברייך ממשטרת התנועה - הפכת לבני משפחה ממש, והכל בעזרת לב רחב וטוב, מחוייבות לחברות ואהבת הזולת. בכל עבודה בה עבדת בקיבוץ - השקעת את הלב כמה היה לך חשוב שהכל יהיה בטיחותי ותיקני...

תקצר היריעה מלספר עלייך, איך נעלמת כך בהבזק אחד, 36 שנה אנחנו ביחד, יום יום, שעה שעה, אתה תחסר לנו כל כך, כשאנחנו בערב ראש השנה החדשה. היתה לנו הרגשה שאנחנו ביחד זה העולם ועכשיו הכל נגמר...

אבל מתחיל משהו אחר, עם פחות מבטא מתגלגל אנחנו מבטיחים להמשיך את המורשת הדרום האמריקאית שלך, של בית חם ומזמין, שמחת חיים ואוכל טעים.

ואני - שתמיד כותבת חרוזים לכולם נשארתי הפעם ללא מלים, ללא חרוזים... אתה אולי כבר לא פה אבל בהחלט הרוח שלך בכל מקום בבית ובלב, כאילו שקפצת רגע למפעל, לימייה, למשמרת ותיכף תיכנס הביתה ותקרא: "מי בבית?"

נוח בשלום על משכבך
כבר מתגעגעים,
רותי והילדים

רותי, דניאל, דין, בן, שון, רון, דנה וניר היקרים, קיבוץ שדות ים משתתף בצערכם עם לכתו של גבי, אבי המשפחה, בטרם עת.

לאור ההגבלות המוטלות עלינו בשל נגיף הקורונה אין לנו אפשרות להיות ביום קשה זה לצדכם, לחזק את ידכם ולחבק אתכם. אבל, גם אם נבצר מאתנו לעשות כן תדעו שמחשובתינו וליבנו אתכם. גבי היה אדם אהוב ומיוחד, איש של בית ומשפחה, שהיה מוכן לעשות כל שניתן עבור ילדיו ומשפחתו. איש ערכי לבבי ואהוב, שתמיד מחייך ואומר שלום לכל מי שפגש בדרכו בשבילי הקיבוץ. מתנדב במשטרת ישראל באגף התנועה ותמיד מוכן להשתתף במבצעים ארציים. משפחה יקרה, כל מי שפגש את גבי ידע, הרגיש ושמע ממנו על אהבתו אליכם. כולנו בבית שדות ים המומים וכואבים את לכתו, ומשתתפים באבלכם על גבי-אדם יקר, חבר, בעל, אבא וסבא.

יהי זכרו ברוך! עמיחי בר-יו"ר הקיבוץ

גבי

איש מיוחד, אישיות, חבר יקר, חלק בלתי נפרד ממועדון השייט שדות-ים. אתחיל ברשותכם בנימה אישית:

כשהגעתי למועדון השייט ולקיבוץ שדות-ים לפני 16 שנים, זכיתי להכיר את גבי, ובכינוי אצלנו: "ביקל הגדול" (ככה זה כשיש בסביבה יותר מאחד שמסתובב למשמע הקריאה "ביקל"). הכרתי אדם צבעוני, מלא בדיחות, תובנות והערות, נוכחותו תמיד מורגשת ועזרתו מכל הלב. מעבר לפגישותינו בימיה, יצא לי לשמחתי להיות במספר ארוחות בבית משפחת ביקל - חוויה בלתי נשכחת, קולינרית וחברתית. בנוסף, היה ביקל הורה מלווה קבוע בנסיעות לתחרויות בכל הארץ וכך יש לי זכרונות רבים שחלקם עוד גורמים לי לצחוק בקול.

ביקל הגדול הוא חלק בלתי נפרד ממועדון השייט שדות-ים. כל ילדיו (כמעט) עברו אצלינו בצורה זו או אחרת, בימאות או בתחרות. בתחילה, דניאל ודין - אותם ייעד לגדולות (וכך הרווחנו רפתן ומאמן) והאחרון, ניר - היה ההימור הבטוח שלו: "זה יהיה השייט!" (בסוף, יצא גולש).

הבנים הפליגו והוא היה ברקע: מעודד, מארגן, עוזר וכמובן מנפנף, מגיש ומוזג כיד המלך לילדים, להורים ולמאמנים. מאמן שהיה צריך עזרה ידע שתמיד יוכל לקבלה מביקל. הורים שותפים לקבוצה ידעו שהוא הכתובת להתארגנויות ולאירועים חברתיים. ילדי הקבוצות התרגלו לראות אותו בסביבה, וגם הם כבר קיבלו אותו כחלק מהנוף.

אין ספק שיהיה לנו קשה בלעדיך, איש יקר ואהוב, אך המורשת שהשארתי אחריך תחזק ותעודד אותנו. שמחת החיים, ההווי, הבדיחות, רוח ההתנדבות, הנתינה ללא תנאים, אהבתך לשייט ומסירותך לילדיך - כל אלו עומדים לנגד עינינו וממשיכים עם כולנו בחיינו.

דין, שהיום הוא מאמן ומגדל דורות חדשים של שייטים וניר, שממשיך לגלוש ולהגיע להישגים - נחבק אותם ונמשיך לתמוך בהם בשבילך.

אנו מחבקים את כל משפחת ביקל היקרה, ומאחלים לכם שלא תדעו עוד צער.

**באהבה גדולה לביקל הגדול,
חברי מועדון השייט שדות-ים**

הספידה: נופר אדלמן

גבי ביקל -

גבי החל לעבוד במפעל שדות ים של אבן קיסר בשנת 2007. גבי עבד במחלקת ליטושים בתור מפעיל מכונת ליטוש ומפעיל פילטר פרס. בשנים האחרונות, התמקד בפילטר פרס, וגילה אחריות ואכפתיות למחלקה. כחלק שבשגרה היה בשבילו להגיע גם בימי חופשה לבקר בפילטר ולראות שהכול בסדר. תמיד היה נכון לעזור בכל אשר התבקש, תמיד עם חיוך. גבי אהב את העבודה, את העובדים ואנחנו אהבנו אותו. גבי יחסר לנו מאוד, גם בעבודה, אבל בעיקר בלב - נתגעגע למבטא, לבדיחות, לחולצה הוורודה, וריח הבושם המפורסם וכמובן לחיוך הגדול. **יהי זכרך ברוך, חבר יקר.**

גיל שפיר -

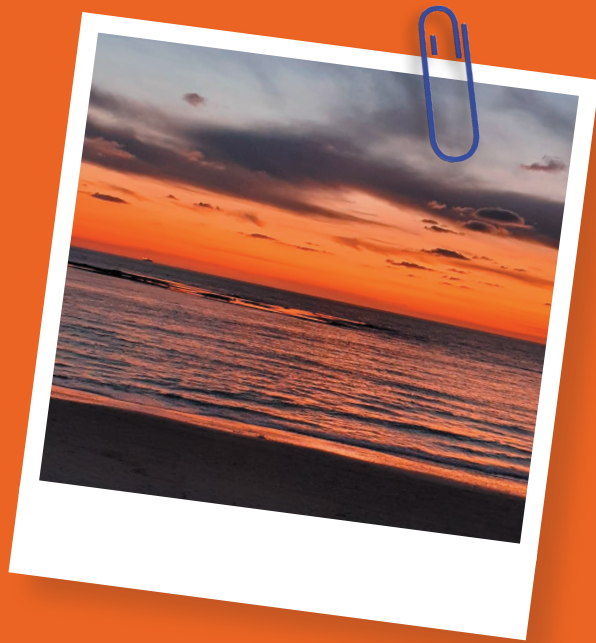
מנהל מחלקת ליטוש, מפעל שדות ים אבן קיסר

לקהילת שדות ים היקרה,

רצינו להודות לכולם מעומק הלב על התמיכה והאהבה שהרעפתם עלינו בימים הקשים העוברים עלינו. תודה על שלל הארוחות המזינות והמטעמים המנחמים, אשר כל כך הרבה משפחות טובות הביאו אלינו כדי ליטול קבין מכאבינו, בניצוחה של שרון יעקבי. תודה לצוות המרפאה, מזכירות, צוות צח"י, כולבו והציבור על ההבנה כלפינו והסיוע לשמור על ריחוק חברתי עקב מגבלות הקורונה. זכינו לחיות בקהילה מדהימה, שנה טובה ובריאה, תודה גדולה,

רותי ביקל והילדים

קהילת בית הספר המשותף חוף הכרמל משתתפת בצערם של תלמידי דנה וניר ביקל במות האב - גבי ביקל ז"ל

ונמכאל "לא יאמר אצולק...
כחול ופיק, רלרול אל פאיק..."